

KEER TOT AVONTUUR

DOOR MAARTEN VROLIJK

I

W ANNEER je dezen brief leest, ben ik weg, Wim, en dan is het voorbij, want aan „terugkomen wil ik niet denken. Jou heb ik laatst verteld hoe ik alles zie; ik heb dat ook gemeend en nu ik zelf de conclusies heb moeten trekken, blijft er geen andere weg over. Ik ben er niet blij om, maar ook niet bedroefd; ik ben alleen onverschillig en daardoor huiverig. Maar ik zal me daar overheen zetten, want ik kan dit al niet meer ongedaan maken. Ik heb geen tijd om er hier meer van te zeggen; dat hoeft ook niet, want het „verleden” is voorbij, voor altijd.

Mijn laatste verzoek is: wees eerlijk tegenover Maria, nu ik dat niet heb kunnen zijn. Zeg haar dat ik bij alle dwaasheid ook niet mijn geldgebrek nog dragen kon. Langzamerhand zou het mooie daaraan toch kapot zijn gegaan, omdat het niet tot een uiterlijke hindernis beperkt had kunnen blijven. Geef haar mijn beste wenschen en groet ook gerust anderen van mij, wanneer er soms onverhoopt belangstelling mocht blijken.

Misschien zien we elkaar nog eens terug; misschien zijn er meer verrassingen mogelijk dan ik nu gelooven kan, maar in ieder geval zal ik je niet meer schrijven. Mijn dank voor je vriendschap; tot besluit wensch ik je geluk toe.”

Met deze woorden had Jos zijn afscheid genomen. Hij keek nog op het velletje papier voor hem, dat groezelig was en waarop een afschrift in potlood stond. Het was nu bijna een half jaar oud; Jos streek het bedachtzaam glad en frommelde het toen in elkaar, langzaam, met aandachtige bewegingen. Door de patrijspoort gooide hij de prop in het licht, die verging als een witte vlek, een stip en niets meer. De wind bracht haar naar de golven, daar gleeed het papier in weg, water werd er niet door verplaatst. Met zijn hoofd door de ronde opening gestoken spuwde Jos de stip na.

Dit halve jaar had hij nu gevaren. Weggelopen van huis, van alles; van zijn jeugd, die ten slotte zoo slecht niet was, natuurlijk. Nu zou hij doorbijten en niet sentimenteel zijn. Een toekomst had hij vergooid; hij had van te voren kunnen weten dat het hem spijten zou. Zijn studie halverwege afgebroken, zijn studietijd zelf eigenlijk al verdaan met een weinig succesvolle hobby: schrijven.

De jonge dichter Jos grijsde tegen een verweerden kop in den gebarsten spiegel, die aan een kooi hing. Van twee wallen eten ging niet, inderdaad; uiteindelijk had hij minder dan niets bereikt: geen student, geen meester, geen letterkundige, maar tweeëntwintig jaar en matroos onder de gage. En van papier kon hij wel afblijven, langzamerhand.